

Küçük Beyaz Bulut

Hasan ailesiyle birlikte pamuk tarlasındaydı. Küçük beyaz bulut dağların üzerinde gülümsedi. Armut ağacının gölgesinde yatmakta olan Hasan, gözlerini küçük beyaz buluttan ayırmadan kardeşi Esmâ'ya seslendi:

—"Esmâ bak, buluta bak buluta."

Hasan, buluta baktığında onun küçük, tekerlekli bir bisiklete benzediğini şaşarak izledi.

—"Benim de öyle bir bisikletim olacak." dedi Hasan.

"Benim de uzun saçlı, kocaman bir bebeğim olur mu?" diye düşündü Esmâ. Küçük beyaz bulut, o anda upuzun saçlı kocaman bir bebek oluverdi. Esmâ'nın minicik beyninde büyüdükçe büyüdü, kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Alır mıydı babası?

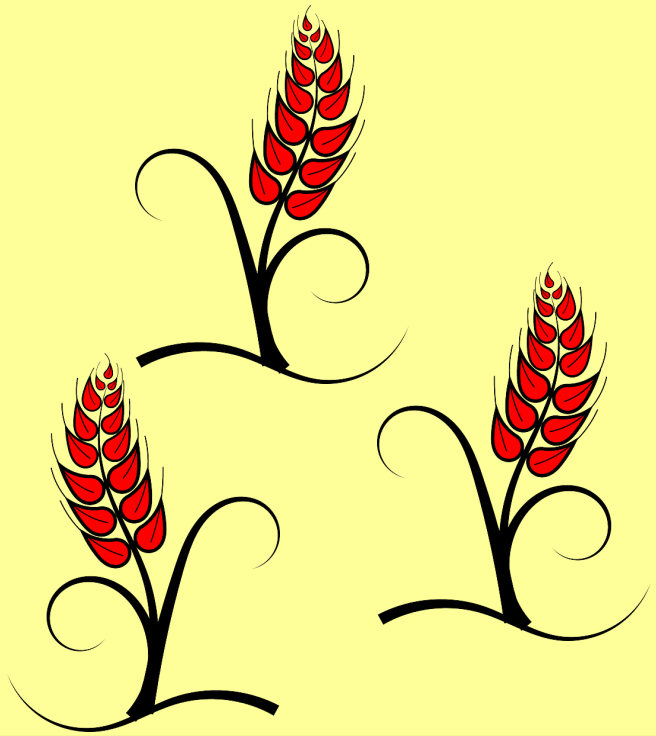
"Yağmur yağar, iyi ürün alırsak alacağım demişti."

Elindeki çapayı cılız pamuk saplarının dibinde birkaç defa gezdiren Cemal doğruldu, belini tutarak. Yüzünü armut ağacına çevirdiğinde, çocuklarının gökyüzünü izlediklerini gözledi. Küçük beyaz bir buluttu gözledikleri. Bu mevsimde bir pamuk yumağı gibi gökyüzünde belirir, sonra yitip giderlerdi. Ne gölge verirler, ne de yağmur olup bereket sunarlardı. Yarı eğildi, çapayı yavaşça kaldırıp, ümitsizce indirdi susuzluktan çatlamış kuru toprağa. Birkaç güne kalmaz bu pamuklar kuruyup giderlerdi... O sırada Hasan'ın annesi Hacer, kovanın ipini saldı kuyuya. Yetmedi ip, eğilip uzandı kuyunun taşına, kolunu uzatabildiği kadar uzattı. Güç bela doldurabildi kova-yı. Nereye gitmişti bu sular? Akarsular kurumuş, kuyularda su bitmişti... Hasan, tekrar bulutu göstererek:

—"Esmâ bak, dedi. Şimdi de kamyon oldu."

Hafiften gülümsedi çocuklara küçük beyaz bulut, sonra kendisini belli belirsiz esen rüzgâra bıraktı. Dede oldu, koyun oldu, uçurtma, tren, umut oldu, umutsuzluk oldu. Kendisine katılmak isteyen su tanecilerinden özenle uzaklaştı. Büyük kara bulutlara hiç yaklaşmadı. Kaç zaman geçmişti hatırlayamadı, tekrar rastladığında başı öne eğilmiş, gözleri dolmuştu Hasan'ın. Cemal, tarlanın bir köşesinde umutsuzca toprağı çapalamaya çalışıyordu. Küçük beyaz bulut bisiklet oldu, uzun saçlı kocaman bir bebek oldu, kamyon oldu ama ne Hasan'ın, ne de Esmâ'nın öne eğilmiş başlarını yukarıya kaldıramadı. İki damla yaş süzüldü Esmâ'nın gözlerinden, içinde uzun saçlı kocaman bir bebek olan, iki damla yaş ıslattı toprağı. Küçük beyaz bulut, birden bire karardı, ağladıkça ağladı... Bereket oldu.

Yazar: İrfan MUTLUER

NOT: Bu yazı muhtelif zamanlarda internet ortamında incelenip beğenilen içeriklerin arşivlenmesi neticesinde elde edilmiştir. Görsel tasarım ve düzenleme Süleyman Sami Kepenek İlkokulu tarafından yapılmıştır. Eğitim amacıyla hazırlanmıştır.

Annenin Fedakarlığı

"Bebeğimi görebilir miyim?" dedi yeni anne. Kucağına yumuşak bir bohça verildi. Mutlu anne, bebeğinin minik yüzünü görmek için kundağını açtı ve şaşkınlıktan adeta nutku tutuldu! Anne ve bebeğini seyreden doktor hızla arkasını döndü ve camdan bakmaya başladı. Bebeğin kulakları yoktu... Muayenelerde, bebeğin duyma yetisinin etkilenmediği, sadece görünüşü bozan bir kulak yoksunluğu olduğu ortaya çıktı. Aradan yıllar geçti, çocuk büyüdü ve okula başladı. Bir gün okul dönüşü eve koşarak geldi ve kendisini annesinin kollarına attı. Hıçkırarak ağlıyordu...

Bu onun yaşadığı ilk büyük hayal kırıklığıydı, ağlaması devam ederken annesine:

"Bugün okulda arkadaşlarım bana ucube dedi..."

Küçük çocuk bu kadersizliği ile büyüdü. Arkadaşları tarafından seviliyordu ve oldukça başarılı bir öğrenciydi. Sınıf başkanı bile olabilirdi, eğer insanların arasına karışabilmiş biri olsaydı. Annesi, her zaman ona "insanların arasına karışmalısın!" diyordu, ancak aynı zamanda yüreğinde derin bir acıma ve şefkat hissediyordu.

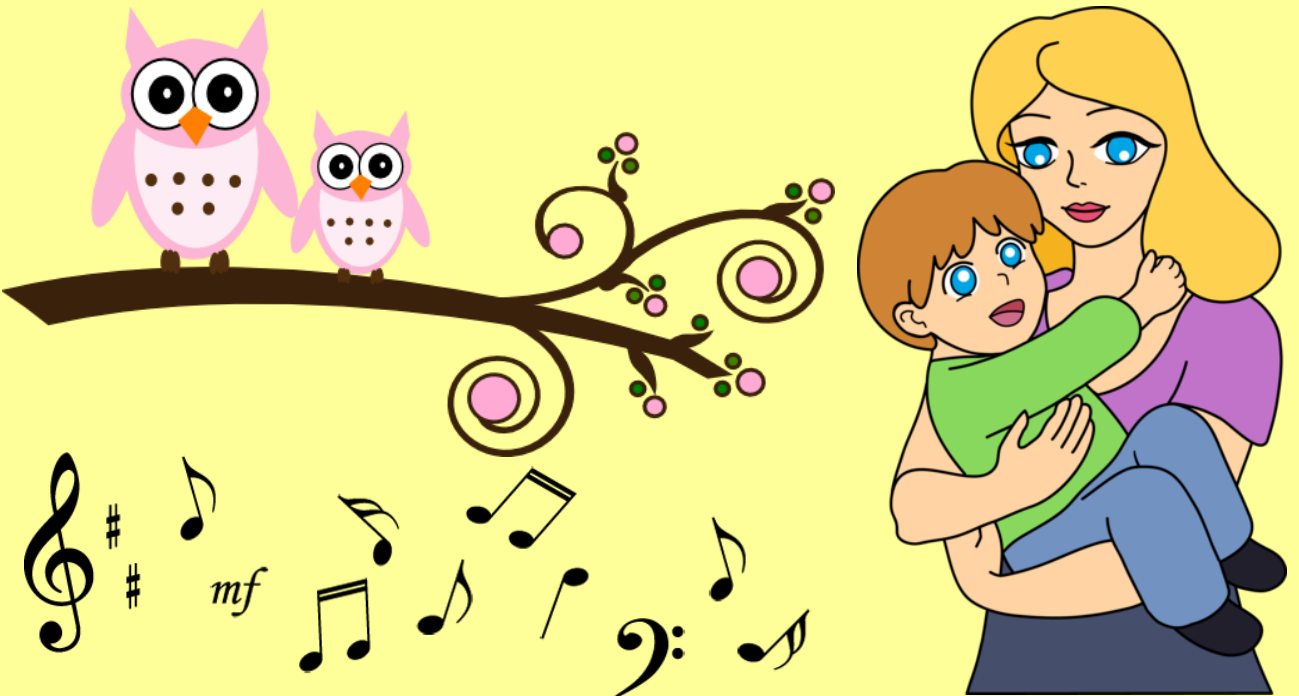
Delikanlının babası, aile doktoru ile oğlunun sorunu hakkında görüştü; "Hiçbir şey yapılamaz mı?" diye sordu. Doktor "eğer bir çift kulak bulunabilirse, organ nakli yapılabilir" dedi. Böylece genç biri için kulaklarını feda edebilecek biri aranmaya başlandı.

İki yıl geçti bir gün babası "hastaneye gidiyorsun oğlum, annen ve ben sana kulaklarını verecek birini bulduk ancak unutma bu bir sır" dedi. Operasyon çok başarılı geçti ve adeta yeni bir insan oldu. Yeni görünümüyle psikolojisi de düzelen genç,

okulda ve sosyal hayatında büyük başarılar elde etti. Daha sonra evlendi ve diplomat oldu. Yıllar geçmişti, bir gün babasına gidip sordu: "Bilmek zorundayım, bana bu kadar büyük bir iyilik yapan kişi kim? Ben o insan için hiçbir şey yapamadım".

"Bir şey yapabileceğini sanmıyorum..." dedi babası, "fakat anlaşma kesin, şu an öğrenemezsin, henüz değil..." Bu derin sır yıllar boyu gizlendi. Ancak bir gün açığa çıkma zamanı geldi... Hayatının en karanlık günlerinden birinde annesinin vefat haberini aldı ve hemen onun yanına koştu. Annesinin cenazesi başında babasıyla birlikte bekliyordu.

Babası yavaşça annesinin başına elini uzattı, kızıl kahverengi saçlarını elleriyle geriye doğru itti, annesinin kulakları yoktu. "Annem hiçbir zaman saçını kestirmek zorunda kalmadığı için çok mutlu oldu" diye fısıldadı babası... "Ve hiç kimse, annenin daha az güzel olduğunu düşünmedi değil mi?"

NOT: Bu yazı muhtelif zamanlarda internet ortamında incelenip beğenilen içeriklerin arşivlenmesi neticesinde elde edilmiştir. Görsel tasarım ve düzenleme Süleyman Sami Kepenek İlkokulu tarafından yapılmıştır. Eğitim amacıyla hazırlanmıştır.

Kınalı Ali

Üst teğmen Faruk cepheye yeni gelen askerleri kontrol ediyor bir taraftan da onlarla laflıyordu. 'Nerelisin?' gibi sorular soruyordu. Bir ara saçının ortası sararmış bir çocuk gördü. Merakla 'adın ne senin evladım?' dedi. Çocuk 'Ali' diye cevap verdi. 'Nerelisin?' dedi. Ali, 'Tokat Zile'denim' dedi. 'Peki, evladım bu kafanın hali ne?'. Ali, 'anam cepheye gelirken kına yaktı komutanım' dedi. 'Neden?' dedi komutan. Ali, 'bilmiyorum komutanım' dedi. 'Peki, gidebilirsin Kınalı Ali' dedi. O günden sonra herkes ona Kınalı Ali dedi. Herkes kafasındaki kınayla dalga geçti. Kısa sürede cana yakın ve cesur tavırlarıyla tüm arkadaşlarının sevgisini kazandı. Bir gün ailesine mektup yazmak istedi. Ali'nin okuma yazması yoktu. Arkadaşlarının yardımıyla hep beraber yazmaya başladılar. Ali söyledi, arkadaşları yazdı: 'Sevgili anne babacığım ellerinizden öperim. Ben burada çok iyiyim beni merak etmeyin' diye başladı. Kız kardeşini, kendinden bir küçük erkek kardeşini sordu. Köyündekilerin burnunda tüttüğünü yazdırdı. Kendilerini merak etmemelerini, kendileri var oldukça düşmanın bir adım bile ilerleyemeyeceğini yazdırdı. Gururla mektubu bitirirken, neden sonra aklına geldi ve yazının sonuna anasına not düştü. Ali'nin kendisinden hemen sonra askere gelecek bir kardeşi daha vardır. 'Anacağım kafama kına yaktın burada komutanlarım ve arkadaşlarım benle hep dalga geçtiler sakın kardeşim Ahmet'e de yakma onunla da dalga geçmesinler, ellerinden öptüm' dedi. Aradan zaman geçti. İngilizler kati netice almak için tüm güçleriyle Gelibolu'ya yüklendiler. Bu cepheyi savunan erlerimiz teker teker şehit düşmüşlerdi. Bunlara takviye olarak giden yedek kuvvetler de yeterli olmamış onların sayılarda epey azalmıştı Gelibolu düşmek üzereydi. Kınalı Ali'nin komutanı da olayı görüp yerinde duramıyordu. Kendisinin bölüğü henüz sıcak temasa hazır değildi. Onlar yeni gelmişti. Onları insan bedeninin süngü ve mermilerle orak gibi biçildiği bu yerde koruyabilmek için dua ediyordu. Komutanlarının bu düşünceli halini gören ve durumun vahametini bilen Kınalı Ali ve arkadaşları komutanlarına yalvar yakar oraya gitmek istediklerini söylediler. Komutanları onları ölümüne gönderdiğini bile bile çaresiz gönderdi. Kınalı Ali'nin bölüğünden kimse sağ kalmadı ve hepsi şehit oldu. Aradan zaman geçti. Kınalı Ali'nin ailesine yazdığı mektubun cevabı geldi. Komutanları buruk ve gözleri dolu dolu mektubu açıp okumaya karar verdiler. (Bu mektubun aslı Çanakkale müzesinde sergilenmektedir). Ali'nin babası anlatır: 'Oğlum Ali nasılsın, iyi misin gözlerinden öperim, selam ederim' dedikten sonra 'öküzü sattık paranın yarısını sana yarısını da cepheye gidecek kardeşine veriyoruz. Şimdi öküzün yerine tarlayı ben sürüyorum. Zaten artık zahireye de fazla ihtiyacımız olmadığı için yorulmuyorum da siz sakın bizi merak etmeyin, bizi düşünmeyin.' der. Köyü, akrabalarını anlatır ve mektubu bitirirken, 'Ali, ananın da sana diyeceği bir şey var' der. Anası anlatır: 'Oğlum Ali yazmışsın ki kafamdaki kınayla dalga geçtiler, kardeşime de yakma demişsin. Kardeşime de yaktım. Komutanlarına ve arkadaşlarına söyle senle dalga geçmesinler. Bizde 3 şeye kına yakarlar:

- 1- Gelinlik kıza gitsin ailesine çocuklarına kurban olsun diye,
- 2- Kurbanlık koça Allah'a (cc) kurban olsun diye,
- 3- Askere giden yiğitlerimize vatana kurban olsun diye.

Gözlerinden öper, selam ederim. Allah'a (cc) emanet olun'. Mektubu okuyan Ali'nin komutanı ve diğerleri hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktadırlar...

NOT: Bu yazı muhtelif zamanlarda internet ortamında incelenip beğenilen içeriklerin arşivlenmesi neticesinde elde edilmiştir. Görsel tasarım ve düzenleme Süleyman Sami Kepenek İlkokulu tarafından yapılmıştır. Eğitim amacıyla hazırlanmıştır.